

A LELKI SÉRÜLÉSEINK KEZELÉSE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. november 16.

Egy olyan alkalom lesz a mai, ami hiszem, hogy sokatok számára nagy segítséget fog nyújtani, és válaszol a kérdéseitekre. Nagyon értékes az ember önmagában. Nagyon értékes az, hogy élünk, egy ajándék. Ahogy Isten ránk néz és minket szemlél, egy értéknek, egy kincsnek talál bennünket. Mi vagyunk az Ő kincsei. Mi vagyunk azok, akikért Ő az életét adta azok után, hogy megteremtett bennünket. Láttá azt, hogy van egy ellenség, aki minket tönkre akart tenni és azon az úton el is indult az emberiség sorsa és a történelme. Ahogy a sátán megrontotta Ádámot és Évát, bejött a bűn a világba és egy olyan törvény kezdett el hatni az emberre, amely úgy működik az ember életében Jézus nélkül, mint az a fejsze, amit bedobnak a vízbe. Megy lefelé és nincs más lehetősége, minthogy addig menjen lefelé, míg a legaljára nem ér, a legsötétebb, legmélyebb iszapba.

Ebből váltott meg minket az Úr Jézus Krisztus, ebből hozott ki minket és hatott ránk egy olyan erővel, amely nagyobb, mint a gravitációs erő. Ezt a fizikában úgy hívják, hogy felhajtóerő. Felemelt bennünket a fizika ellenére, a törvényben lévő igazság ellenére felemelt bennünket és a természet ellenére kiemelt bennünket, de nemcsak, hogy kiemelt minket a mélyből, hanem felültetett magas helyekre Őbenne az Atya mellé, az Ő jobbára. Ugyanakkor, amikor ez megtörténik velünk az újjászületésünkkor, a szellemünk tökéletessé válik, egy szellemmé válunk Ővele. A Szent Szellem beköltözik a szívünkbe, ezt megtérésnek hívja a Biblia bizonyos helyeken, de a legjobb szó erre az újjászületés, amikor belekerülsz, belekeresztelkedsz Krisztus Testébe. A legbensőbb lényed, a szellemed új teremtéssé válik, újjá lesz, mint ahogy a 2Korintus 5,17 mondja:

2Korintus 5,17.

17. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.

Ezt mindenki tudja, de azt is tudjátok mindannyian, hogy az érzéseitek, a gondolataitok, a testetek külső állapota, az akaratotok, tehát maga a lelketek nem változik meg. A sátánnak az a célja, hogyha már nem tudott minket lenn tartani a pokol bugarában, a mély iszapban, abban a bűzös dologban, akkor a lelkünkön keresztül csapjon be, lopjon meg bennünket, azért, hogy az a halál, aminek ő a szerzője, az valahogy mégiscsak eljusson a mi életünkbe. Valahogy megkeserítse az életünket és olyan sebeket, olyan traumákat, olyan fájdalmat okozzon, amelyek a keresztyény életünket annak ellenére, hogy újjászülettünk és Jézus Krisztusban hiszünk, meg tudja szomorítani.

Mert vannak keresztyények, akik szomorúak. Vannak keresztyények, akik megsérültek. Vannak keresztyények, akik a mai divatos szóhasználattal élve valláskárosultak. Vannak keresztyények, akik bizonyos sebeket kaptak innen, onnan, amonnan, de nem is kell keresztyénynek lenni ahhoz, hogy az ember sebeket kapjon a lelkében. Mindanyiunknak az életében volt olyan történés, ami befolyásolta a lelkiállapotunkat és a lelkünket érő befolyások nagymértékben meghatározzák az életminőségünket. A lelkünket érő konfliktusok, támadások, negatív dolgok negatív irányban hatnak az életünkre. A lelkünket érő pozitív dolgok, simogatások, kedves dolgok pedig beállítják az életünket egy pályára. A negatív dolgok is beállítanak minket egy bizonyos pályára és a pozitív dolgok is. Ez a pálya, ez az életút, az az út, amire Jézus Krisztusban kerülünk, elvileg egyenes, ugyanakkor rengeteg támadás jön jobbról-balról, hogy minket erről az útról leszorítson.

Ez a pálya Jézus nélkül sohasem lesz senkinek az életében abban a teljességben, amire minket Isten elhívott. Minket mindanyiunkat. Téged egyedül, minket közösségileg, családot, gyermekedet. Isten oly nagymértékben szeret, hogy teljesen egyedi életutat, élettervet, akaratot, szándékot tervezett el neked, amely a te számodra csodálatos, ami a te számodra gyönyörűsége, virágzó és gyümölcsöző. Ugyanakkor a világban a neveltetésünkben, a háttérünkben, ahonnan jövünk, különböző sablonok beleégtek a lelkünkbe, amelyek próbálnak minket predesztinálni, azaz elrendelni arra, hogyha ilyen háttérből származunk, akkor nekünk ezt az életutat kell végigjárni. Ha ilyen ajándékaink, talentumaink, tehetségeink vannak, akkor mindenképpen ez fog velünk történni. Ha pedig olyan dolgok, akkor az fog velünk történni. Ha rossz családból származunk, mert bántottak,

vagy nem neveltek rendesen, nem szerettek, megaláztak, bántalmaztak, akkor a sátán szeretné, hogy ezek a pecsétek, ezek a sablonok oly mértékben beivódjanak a lelkünkbe, hogy az identitásunk, az önértékelésünk és a magunkról kialakított kép miatt azt higgyük magunkról, hogy ez most már mindig így lesz, ezen nem lehet változtatni. Hogy úgy éljük az életünket, mint az a kiscsikó, vagy kis boci, amit pár napos korában megjelölnek egy forró vassal. Beleégetnek a nyakába, vagy a farába egy számot, egy betűt, billogozzák őket, megjelölik és onnantól kezdve az az állat amíg él, hordozza azt, ami rá lett sütvé.

A sátán azt szeretné, hogy mi is abban éljünk, abban gondolkodjunk és abban küzdjünk, abban legyünk elégedetlenek, hogy nekünk ezt dobta az élet, nekünk ez így jött össze, nem mi választottuk! Egy csomó mindent nem mi választottunk, azt, hogy milyen országba születünk, kik a szüleink, éppen ki a miniszterelnök, nem biztos, hogy te választottad és lehetne még nagyon sok mindent sorolni, ami miatt úgy gondoljuk, hogy nem tudunk változtatni az életünknek bizonyos dolgain. Így vagyunk mi is valahogy „megbillogozva” a lelkünkben, hogy ránk vannak égve, ránk vannak sütvé olyan dolgok, amelyek belénk kerültek akár gyerekkorunktól kezdve, akár egy tanárnak egy keserű mondata által, amikor még kisiskolás voltál. Vagy egy szomszéd, egy tiszteletreméltó ember, akit tiszteltél, nagyon durván, kemény mondatokat mondott rólad és az benned megmaradt és a mai napig emlékszel erre. Vagy éppen az édesanyád, az édesapád, vagy a nagyszüleid olyanokat mondtak, amelyek még ma is visszacsengenek a füledben, pedig már eltelt sok év. Biztosan vagytok itt néhányan olyanok, akik 60-70 évesek vagytok már és olyan dolgokra emlékeztek, amik gyerekkorotokban történtek veletek. Emlékeztek?

Ha nem foglalkozunk a lelkünkkel, ha nem foglalkozunk azzal, hogy a lelkünknek vannak sérülései és ezeket nem kezeljük, akkor ezek a sablonok, amikbe belekerültünk akarattunktól függetlenül, ezek elkezdnek kialakítani egy életminőséget, egy életstílust az életünkben, amiből nehéz szabadulni. Ezek olyan sablonok, amik nem akarnak megváltozni maguktól. Ezek a sablonok, amik a gondolkozásmódunkban vannak, az érzelmeinkben, a reakcióinkban, a reagálásunkban bizonyos helyzetekben, ezek önmaguktól nem változnak meg. Ezekkel foglalkozni kell. Meg kell értenünk azt, hogy a lelkünk egy értékes dolog Isten számára. Azt szeretné, hogy ha a lelkünk elváltozna úgy, ahogy a szellemünk is elváltozott, de ez egy munka, ez egy folyamat és ez a hitünk célja, hogy ez megtörténjen. A lelkünk is megváltást nyert, mint, ahogy a testünk és a szellemünk is, csak ez még nem realizálódott, mert még itt vagyunk ebben a testben. Ebben a testben még van vér, van benne lélegzet és most még be vagyunk szorítva egy szűk keresztmetszetbe.

Amikor a testünkből a szellemünk kiköltözik, a lelkünk vele együtt megy, a testünk pedig porrá lesz, de kapunk egy megdicsőült testet. Amit magunkkal viszünk innen a földről az nem a pénz, nem a házunk, nem az autónk, nem a szántóföldünk, nem az aranygyűrűnk, ami az ujjunkon van, nem a mikrofon, ami a fejemen van, ebből semmit nem viszünk magunkkal, viszont a lelkünket igen. A lelkünk jellemét, a lelkünknek a kiszabadított, vagy éppen ki nem szabadított részét, a lelkünk mindenestől jön velünk. Én azt hiszem, hogy egy nagy-nagy megújulása lesz akkor, amikor majd odaát leszünk. Azonban az itteni, földi életünket meg kell tanulnunk úgy élni, hogy a lelkünket kiszabadítjuk azokból a börtönökből. Azok mögül a rácsok mögül, amelyek minket ott akarnak tartani keserűség miatt, fájdalmak miatt, bántások miatt, sértések miatt, olyan dolgok miatt, amelyeket kezelni kell.

Azon gondolkoztam a héten, hogy nagyon sok embernek van szüksége fizikai értelemben vett gyógyulásra. Ez mindig is így volt, és amíg ez a föld ilyen, ez így is lesz, de nem mindenki ilyen, hogy fizikai gyógyulásra van szüksége. Sok embernek nincsen szüksége fizikai gyógyulásra, ugyanakkor minden egyes embernek, kivétel nélkül szüksége van a lelki sebeinek a gyógyulására, ha hívó, ha nem hívó, mert a lelkünk megsebzett, a lelkünket bántották, a lelkünket, ha nem is egyforma módon, kit jobban, kit kevésbé megalázták, megbántották, érték csalódások, érték keserű dolgok. Minden ember a földön, aki beleszületik ebbe a testbe, találkozik azzal a dologgal, hogy a lelke megsérül, amit, ha nem kezelünk, úgy reagál, mint egy fizikai seb a lábunkon, hasunkon, karunkon, vagy bárhol a testünkön, hogy elkezdd ott gennyesedni, belekerül mindenféle piszok és akkor elkezdd

elfertőződni, így egy kis ujsérülésből is lehet nagy baj. Nekem pár évvel ezelőtt volt egy tüske az ujjamban, nem tudtam kiszedni, orvoshoz kellett mennem vele. Ő felvágta és kitisztította, ami iszonyú fájdalommal járt. Amilyen kicsi volt, annyira nagyon fájt. Azt mondta, hogy még pár nap és ezt nem tudja megcsinálni, le kell vágni az ujjam felső részét. Pár napon múltott. Így van ez az ember lelkében is, ha van valami sérülés és az nincs kitisztítva, kezelve, nincsen begyógyítva, ha a hegek nem száradnak, vagy legalábbis nem állnak helyre, akkor el tud fertőződni.

Nagyon sok lelki értelemben vett beteg ember jár-kel a világban a keresztyének között is, de nem kell ennek így lennie! Amiért erről beszélek az az, hogy közöttünk ez ne így legyen! Próbálok és igyekszem válaszokat adni arra, hogyan álljunk hozzá ezekhez a dolgokhoz, mert ez mindannyiunkat érint. Vannak olyan dolgok, amikről lehet prédikálni úgy, hogy nem mindenkire vonatkoznak. Van rengeteg olyan dolog, amiről lehet a Bibliából úgy idézni, úgy tanítani, hogy nem mindenkire húzható rá. Ez a téma azonban olyan, hogy nincs kivétel. Mindenkire vonatkozik. Senki sincs olyan közöttünk, akit valamilyen úton-módon a világ, a családja, a szomszédja, a főnöke, a gyülekezete, vagy akár a pásztorja, vagy házastársa, vagy egy idegen ember valamikor, valamilyen módon ne bántott volna érzelmileg, lelkileg.

Amikor készültem erre a tanításra, eszembe jutott egy bácsi, aki, amikor én kicsi voltam, akkor már körülbelül nyolcvanegynéhány éves volt. Eszembe jutott, hogy ő megjárta a II. világháborút és megjárta a Don-kanyart. Onnan jött vissza azon kevesekkel együtt, akik hazatértek onnan épségben és életben. Nyolcvanegynéhány évesen napi szinten sírta el magát azon, hogy amikor ott volt azok között a borzalmas körülmények között a háborúban, este még beszélgetett a jeges, mínuszos hidegben az egyik legjobb barátjával a lövészárokból, mert ott kellett éjszakázniuk és reggel, amikor felébredt, a barátja megfagyott ott mellette. Ez olyan mély trauma volt számára huszonévesen, hogy évtizedeken keresztül cipelte ezt a súlyt magával. Olyan mély lelki sebet okozott ez számára, hogy ettől nem tudott szabadulni. A gyerekkori bántalmazások, vagy akár háborús traumák, vagy egy gyermeknek az elvesztése, vagy egy testvérnek vagy szülőnek elvesztése, vagy egy házastárs elvesztése, ezek mind-mind lenyomatot akarnak pecsétként rányomni a lelkünkre. A sátánnak az a célja, hogy minket tönkre tegyen. Elsődleges célja az lenne és az volt – ezt Jézus maga mondja –, hogy megöljön minket. A János evangéliumban a 8. fejezetben a 44-es versben van egy érdekes mondata Jézusnak, amikor is azt mondja a farizeusoknak:

János 8,44.

44. Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni...

És itt elmond utána a sátánról egy leírást, hogy milyen is a sátán valójában, mi az ő szándéka, mi az ő terve:

...Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

Ha a sátán képes lenne arra, hogy megöljön minket, már rég megtette volna. Nincs meg erre az fajta ereje, képessége és hatalma, amit bizonyos emberek, keresztyén testvéreink akár oda adományoznak neki. Ha ezt meg tudná tenni, akkor megtenné. A szellemünk elpecsételt Jézus Krisztusban, ahhoz nincs hozzáférése. A lelkünkhöz azonban abban az értelemben hozzáférése van, hogy a gondolkodásunkon keresztül, a körülményeken keresztül, élethelyzeteken keresztül befolyást képes gyakorolni ránk. A lelkünket akarja megsérteni, hogy legyen rajta valami seb, hogy az valamilyen módon elfertőződjön, valamilyen módon az ott egy gócpontként jelen legyen az életünkben, hogy az meghatározza az identitásunkat, meghatározza az éntudatunkat és meghatározza akár a későbbiekben a testi állapotunkat is. Hisz tudjátok nagyon jól, a világ is tudja és tisztában van vele, hogy nagyon-nagyon sok fizikai értelemben vett betegség lelki eredetű, tehát a lelki sebekből, a fel nem dolgozott lelki traumákból, a lelki hegekből fakadóan alakul ki a fizikai testben a tünet, amiből meg kialakul a betegség, amibe viszont az ember bele tud halni. A lelki dolgokba is bele tud halni az ember, de valahol ez az az út, amit a sátán alkalmaz. Nekünk viszont nem kell ostobának lennünk, hogy ne tudnánk azt, hogy a sátán taktikája a megtévesztés, a megsebzés és az, hogy megmérgezz minket. Meg akar minket mérgezni mindenféle olyan dologgal, amely keserű. Nemcsak a

szánkban, hanem az egész szívünkben és a lelkünkben. Ha nem is halálos az a sérülés, az a bántás, amit a lelkünk kap, az életminőségünket mindenképpen befolyásolja.

Nem árulok el nagy titkot, úgy gondolom, hisz mindannyian hozzám hasonló emberek vagytok, hogy vannak olyan lelki gyötrelmek, olyan lelki fájdalmak, olyan lelki sebek, amelyek időnként sokkal nagyobb fájdalmat okoznak, mint a fizikai fájdalmak, fizikai sebek. Értitek ugye, hogy miről beszélek? A lelki sebeinkből gyógyulnunk kell és Jézusnak sok-sok mondanivalója van ezzel kapcsolatban. Nagyon sok helyen tanít a Biblia minket arról, hogyan tudjuk kezelni ezeket a lelki dolgokat, hogy ne legyünk olyan emberek, mint a világban bárki, mert attól, hogy újjászülettünk, attól, hogy Krisztusba keresztelkedtünk meg, sőt, akár betölteztünk Szent Szellemmel és akár nyelveken is tudunk imádkozni, a lelkünk ki van téve mindenféle csalárd, gonosz dolognak, mert ebben a világban élünk. Ez a világ egy bukott világ és ez a világ gonosz.

Amikor fizikai behatás éri az embert a kezén, karján, lábán, bárhol, akkor ott keletkezik egy seb, egy var és egy seb nyomot hagy. A lelkünk is ilyen valahol. Ha le lehetne valahogy festeni, vagy meg lehetne rajzolni, vagy le lehetne fényképezni a lelkünket, az is körülbelül olyan lenne, mint, amikor megnézed a térdedet és látod, hogy van ott egy gyerekkori sérülés, vagy a bokádon, vagy a karodon egy vágásnyom, vagy esetleg elestél valamikor és az arcodon keletkezett egy heg. A lelkünk ugyanilyen, mint egy térkép. Megmutatja azt, hogy milyen seb mikor keletkezett, hol keletkezett és ezek a sebek lehetnek mélyek, mint ahogy a testen is, ezek a sebek lehetnek begyógyultak és ezek a sebek lehetnek nyitottak is. Nem nehéz megmondani egy-egy emberről, amikor beszélgetünk vele, hogy milyen sérülések vannak benne, mert az embereknek vannak ösztönös reakcióik, amikor valaki megnyomja ezt a sebet, valaki hozzáér ehhez a sebhez, valaki megérinti azt a dolgot. Amikor az imént említett bekötözött ujjamat egyszer valaki, aki nem látta, megfogta és megszorította a kezemet, hogy „szia, Attila!”, összeszorítottam a számat, a gyomromat, mindenemet, de ő nem tudta, hogy ezzel fizikai fájdalmat okozott.

Ha valakivel beszélgetünk és egy-egy mondat, gondolat, körülmény, helyzet ki tudja hozni a másiktól azt, hogy neki az fáj, neki az ott érzékeny, neki az ott kellemetlen. A viselkedésünk, az életmódunk, az egész karakterünk, ahogy éljük az életünket és amilyenek vagyunk most, ma, 2025. november 16-án, az nem csupán a velünk született genetikai tulajdonságainkban van így. Nemcsak azért vagyunk olyanok, amilyenek, mert ezt örököltük a szüleinktől. Ezt a temperamentumot, ezt a vérmérséklet, ezt a harsányságot, vagy visszafogottságot, ezt a „kifelé megmutatok mindent magamból”, vagy pedig „nagyon mélyen bezárkózok” dolgot. Nem csak a szüleinktől örököltük ezt, hanem kisgyerekkortól kezdve, már az anyaméhtől kezdődően hatások értek bennünket és ezek a hatások mindig valamilyen válaszreakciót váltottak ki belőlünk akkor is, ha nem tudtuk, hogy mi a helyzet pontosan ezzel kapcsolatban. Akkor is válaszoltunk valamit, ha nem tudatosan válaszoltunk.

Tehát nincs olyan ember a világon, aki ne sérült volna meg és ezt nem tudja egyikünk sem megúszni. Az életünk sebeinek hátterében, ha tudod, ha nem, ha tisztában vagy vele, ha nem, közvetve, vagy közvetlenül, valamilyen sátáni befolyás áll. Vissza lehet ezt vezetni egészen Ádámig. Mondhatni, hogy őmiatta vagyunk ebben a bukott világban, de bármilyen fájdalom ér, bármilyen fájdalom ért és bármilyen fájdalom fog érni a következőkben, tudnod kell, hogy van orvosság, van gyógyszer és van megoldás erre Jézus Krisztusban. Nem úgy kell élnünk az életünket, hogy ki vagyunk szolgáltatva ennek a világnak úgy, hogy nem tudunk pozitívan reagálni arra, hogy kik vagyunk mi valójában. Életünk egyik legfőbb célja, hogy betöltsük Isten akaratát itt a földön, a sátánnak pedig az elsődleges célja ennek megakadályozása. Tehát, azt akarja a sátán, hogy te ne tudd betölteni azt, amire Isten téged elhívott, mert, amire Isten téged elhívott az Ő királyságába, az mindig az ő királyságát szűkíti. Minden dolog, amit te csinálsz Krisztusban, az Isten királyságának az épülésére, fejlesztésére, a te személyes életed gyümölcsözésére és az Ő dicsőségére van és mindez a sátán királyságát csökkenti. Ezért elsődleges célja a sátánnak az, hogy megakadályozza az életedben, hogy amiért Isten téged elhívott, azt betöltsd. Ehhez vannak olyan eszközei, amiken keresztül sérüléseket akar nekünk okozni, amiken keresztül bennünket le akar erről az útról taszítani.

Fölrírtam egy hosszú listát a teljesség igénye nélkül. Ezeket felolvasom, hogy mik ezek az eszközök a sátán kezében, mik ezek az útvonalak, amelyeken keresztül el akar minket tántorítani attól, hogy betöltsük a küldetésünket és az elhívásunkat. Sok fajta útvonal van, amelyen keresztül megsérülhetünk. Az egyik az, hogy elutasítanak minket. Az elutasítás egy nagyon mély lelki sebet tud okozni az emberben. A családon keresztül is meg tud minket sebezni. Például úgy, hogy kihasználnak bennünket. Ez is egy nagyon kulcs dolog, mert szinte mindannyian szembesültünk azzal, hogy valamilyen módon, valamilyen szinten kihasználtak minket. A magányosságon keresztül. Az emberi gonoszságon keresztül. Az elhanyagoláson keresztül. A figyelmen kívül hagyáson keresztül. A megszegényítésen keresztül. Az áruláson, vagy verbális támadásokon keresztül. Ki az, akit elárultak már? Ki az, akit bántottak már mások a szájukkal? Mindannyian voltunk ebben a cipőben. A testi fájdalmakon keresztül akar minket eltántorítani, a vádláson és a kárhozzátáson keresztül, a rágalalmazáson keresztül. Ezek mind-mind olyan dolgok, amelyek sebet akarnak okozni bennünk, amelyekre, ha nem reagálunk megfelelő módon, vagy nem gyógyulunk meg belőlük, akkor tönkre tudják tenni az életünket. Ezek bizony lehetnek nagyon egyértelmű, nyílt támadások az életünk ellen és lehetnek nagyon rejtett, háttérből jövő alattomos sunnyogások is. Lehetnek családon belülről jövő és családon kívülről jövő támadások.

A gyermekkorban szerzett sérülések, úgy gondolom, a legmaradandóbbak. Amikor egy gyermeket bántanak, sértenek meg nem feltétlenül tudatosan, az azért is nagyon szomorú, mert egy gyermek védtelen, kicsi, könnyen sebezhető és könnyen befolyásolható és nincsenek meg a lehetőségei és az eszköztára arra, hogy megvédje saját magát és megfelelő módon reagáljon. A gyermekkorban kapott megaláztatások, sérülések, fájdalmak, kritikák, a szeretethiány oly mértékű lenyomatot tud okozni az embereknek a lelkében, amelyekből valóságos, szó szerinti gyógyulásra van szükség. Ami egy gyermekkel történik, az sokkal jobban formáló erejű, mint ami egy felnőtt emberrel történik, úgy gondolom, mert egy felnőtt ember képes arra, hogy magát megvédje, de egy gyermek nem.

Egy egész életet meg tud határozni az, hogy milyen volt az embernek a gyermekkor. Lehet ez egy rendszeresen elhangzó mondat, amit hallottál, lehet ez egy állandóan elhangzó kritikai megnyilvánulás, lehet egy szó csupán, amely nagyon mélyen érintett, egy ki nem mutatott szeretet, vagy egy olyan szeretet, amelyet te nem éreztél, nem tudtál érzékelni. Ezek mind-mind olyan ördögi dolgok, amelyek nem feltétlenül a szüleid rosszindulatából fakadnak, nem feltétlenül a nagyszülők gonoszságából fakad, hanem a tudatlanságból, mert ők is így szocializálódtak, ők is így kaptak nevelést, őket is így szerették, vagy nem szerették, hozzájuk is így beszéltek, vagy éppen nem beszéltek.

A sebek felnőttként is elérik az embert, nem kell messzire menni. Vannak párkapcsolati sérülések, házasságban szerzett sérülések, vannak saját hibából szerzett sérülések, vannak rossz döntésekből fakadó sérülések, amelyeket mi okoztunk saját magunknak és mivel keresztények vagyunk és gyülekezetbe járunk, vannak gyülekezeti sérülések. Nem mindenki tökéletes itt sem, még a vezető helyen sem, képzeljétek el. Bármily meglepő ez, nem tökéletes emberek alkotják a gyülekezetet, hanem olyan emberek, akik rajta vannak az úton, akik eltökéltük magunkban, hogy fejlődni, növekedni akarunk.

Nem akarunk sérteni senkit sem, hanem mi azok az emberek akarunk lenni, akik egymás sebeit bekötözzük, nem pedig felnyitjuk, nem pedig megnyomjuk azt, nem pedig még nagyobb sebet okozunk egymásnak. A sebek fájdalmat okoznak fizikai és lelki értelemben is és önmaguktól nem feltétlenül gyógyulnak meg. A fájdalmak olyan dolgok, amelyeket az ember nem kíván magának. Ki az, aki kívánja a fizikai fájdalmat? Ki az, aki keresi, hogyan lehetne nagyobb fájdalomban élni? Ki az, aki keresi, hogyan lehetne nagyobb érzelmi traumákat átélni? Nincs ilyen! Ha valaki ilyen mentalitással, lelkivilággal éli az életét, önmagában már beteg. Nem erre lett teremtve az ember.

A fájdalmak ellen kiépül bennünk egy ösztönös védekezés, egy ösztönös mechanizmus, egy automatikus reakció, már kisgyermekkorától kezdve. Van, amikor az ember hátravonul mint egy kisgyermek, a sarokba befelé fordulva a traumáját úgy éli meg és úgy próbálja feldolgozni, vagy legalábbis kezelni, hogy magába fojtja. Aztán van úgy, hogy a fájdalmat úgy reagáljuk le, hogy automatikusan visszavágunk és automatikusan visszasértünk. Automatikusan elkezdjük magunkat meg-

védni és automatikusan keressük a magunk igazságát és azonnal visszavágunk valamit, mert ez az ösztönös reakció, amit megtanultunk.

A fájdalom szomorúságot okoz bennünk. Bizalmatlanságot okoz bennünk. A fájdalom akár cinikusságot, vagy gonoszságot tud bennünk felnövelni. A fájdalom szégyenkezésre adhat okot. Szégyenkezhetünk miatta, hogy nem vagyunk elég jók, vagy nem vagyunk eléggé megfelelőek annak az embernek a számára, aki bántott minket. Illetve nagyon jellemző keresztényekre is, hogy befelé fordulnak és saját magukban próbálják elfojtani azokat az érzéseket, amelyek bennük próbálnak kitörni, mint egy vulkán, de nem mindig az a megoldás, hogy elfojtjuk az érzelmeinket. Nem megoldás természetesen az, hogy a hústest indulatát szabadjára engedve kitörünk, mint az Etna, amikor kilöveli magából a lávát és aki a közelében van, az mind megég és elpusztul. Van az önuralomnak és a test megfeszítésének helye, ugyanakkor az érzelmeink kimutatása, érzelmeink felvállalása nem feltétlenül rossz dolog. Jézus is vállalta az érzelmeit. Ő is tudta kommunikálni az érzelmeit. Jézus is meg tudott indulni, meg tudott hatódni, tudott sírni és haragra tudott gerjedni és tudott agresszíven, keményen beszélni, keményen szólni és keményen cselekedni.

Tehát az érzelmek hozzánk tartoznak, az érzelmek velünk együtt élnek. Nem tudjuk őket bedobni a szekrénybe, hogy reggel, amikor fölkelek az ágyból, levetem, beteszem a szekrénybe, rázárom az ajtót, aztán majd este, ha hazaértem, újra fölveszem magamra. Azok mindig velünk vannak. Nem tudjuk őket elhagyni és nem is kell őket elhagyni. A Máté evangéliumban van egy kulcs igesor, ahol Jézus beszél arról, hogy hogyan lehet a lelki értelemben vett sebeket, fájdalmakat kezelni. A 11. fejezetben a 28-as versztől a klasszikus igeversék így hangoznak:

Máté 11,28–30.

28. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket.

29. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

30. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.

Itt ez elég világosan elmondja azt, hogy mi az, amit tennünk kell a lelkünk megnyugvása érdekében, mégis keresztények sokasága szenved, kínlódik a lelkében, mert ismerjük az Igét, tudjuk, hogy ez igazság, mégsem tudjuk valahogy érvényre juttatni a saját életünkben. De mi az értelme az Igének a fejbéli ismeretén túl, ha azt nem tudjuk alkalmazni az életünkre? Szeretnék ebbe az Igébe egy kicsit mélyen belemenni. Nem túlságosan, de egy kicsit. Mert, ahogy gondolkoztam ezen az igesoron, észrevettem három dolgot, amit nekünk tennünk kell. Ez egy olyan természetfölötti dolog itt, amit Jézus kínál nekünk, amit a világ nem tud adni, de itt van valami, ami arra biztat, arra bátorít és arra szólít fel bennünket, hogy van három dolog, amit csináljunk és akkor a lelkünk megnyugvása valószínűleg jelen lesz az életünkben. Ha ezt nem tesszük meg, akkor számunkra ez csak egy misztikus igevers, hogy igen, ezt mondta Jézus, de nekem itt fáj, nekem ott fáj, engem így megbántottak, nekem ez a bajom, nekem az a bajom, hogy beszélhetett így velem, hogy viselkedhetett így velem, én miért nem tudok megváltozni, stb. Ugyanazokat a köröket futjuk és nem változik meg semmi.

Itt azt mondja Jézus, az első szó, hogy jöjjetek. Jöjjetek énhozzám. Nem lehet az ember lelkének megnyugodni anélkül, hogy ne járulna, ne menne oda Jézushoz. Most keresztényekről és keresztényeknek, keresztények között beszélek erről. Sokan élnek úgy az életüket, hogy ez ott van valahol, kiszorítva valahova a perifériára, ott van Jézus, igen, de én majd megoldom, én majd leküzdöm, az én pszichém, az én lelkem, megtanítom magamat én majd, megcsinálom ezt, hogy én erős vagyok és én leküzdöm ezt és én megharcolom ezt, majd én megdolgozok érte, nehogy már ne legyek képes rá, majd én megcsinálom!

De itt pont az ellenkezőjéről beszél Jézus. Azt mondja, hogy gyere hozzám! Jöjjetek énhozzám mindnyájan. Értelemszerűen ezt az igesort rá lehet húzni az üdvösségre is és van a szellemünknek egy nyugalma. Mi bementünk a nyugalomba, nem kell törvény szerinti megigazulásban nekünk semmit sem tennünk, mert nem is tudnánk semmit sem tenni, de amiről itt beszél Jézus – itt szó szerint a lelket említi –, a lelkünknek is szüksége van megnyugvásra, amit úgy érünk el első lépés-

ként, hogy odamegyünk Őhöz. Ez egy töredelmes, egy alázatos szívet feltételez, nem megye nélkül. Az embernek le kell tennie a büszkeségét, az egóját, a nagy arcát és azt kell mondania, hogy Uram, szükségem van arra, hogy Te segíts nekem, mert egyedül nem tudom megoldani! Egyedül erre én képtelen vagyok! Ezért jövök Hozzá!

Azt mondja Jézus, hogy Ő hív és ha Ő hív, akkor mehetünk. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket”. Nem gondolnám, hogy ezt Jézus csak így a levegőbe mondta, hogy legyen itt ezen az oldalon valami. Ő ezt komolyan gondolja. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan”! Kinek van szüksége arra, hogy a lelke megnyugodjon? Mindenkinek! Nincs olyan ember itt közöttünk, akinek ne lenne szüksége arra, hogy a lelkében megnyugvást, megbékélést, sebekötözést, nyugodalmat, vígságot, felépülést kapjon Jézustól, mert a világ gonosz és tele vagyunk mindenféle sérülésekkel.

Aztán folytatom, mert itt az igesor nem ér véget. A következő mondat így hangzik, hogy vegyétek föl! „Jöjjetek énhozzám és vegyétek föl magatokra az én igámat”. Micsoda? Igahajtó ökör vagyok én, hogy itt húzzam az igát Jézusért? Mi a könnyű nekem abban? Tudjátok, hogy mi az iga? Jézus idejében az ökrök voltak azok, leginkább a szarvasmarhák, tehének, amiknek a fizikai erejét használva szántották a földet és az az eszköz, szerkezet, amit a nyakukba és a hátukra akasztottak, ami húzta az ekét, az volt az iga. Azt mondja itt Jézus, hogy hajtsd magad igába. Vedd föl magadra ezt az igát! Ezt a hasonlatot hozza Jézus. Gyerekkoromban láttam még, hogy a nagyszülők a lovakal hogyan szántanak, illetve a ló hogyan megy a kukorica sorok között és hogyan húzza ki az eke a gázt, ezért tudom, hogy annak a lónak ott erőfeszítést kell tennie, a fizikai erejét bele kell tennie és az nem egy könnyű dolog, az nem a pihenésről szól, hanem a munkáról szól. Jézus mégis azt mondja, gyere hozzám és vedd föl magadra! Nem a világ igáját, nem a szántás terhét, nem a világ elvárásainak terhét, hanem az én igámat, mondja Jézus. Az enyémet! Sokszor nem tudjuk, hogy ezt hogyan csináljuk. Mégis hogyan csináljam ezt? Vegyem föl az Ő igáját? Én megnyugodni akarok, nem terheket magamra venni.

Olvasom tovább. Jézus saját maga megmagyarázza a saját mondatait. A harmadik rész, amihez eljutottunk, hogy vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Gyere Őhöz, vedd föl magadra az Ő igáját, az Ő terhét és tanulj meg valamit Jézustól! Ha nem tanulsz Jézustól, hogy Ő milyen szelíd és milyen alázatos, akkor a lelked megnyugvása, amire vársz, ki fog tolódni. Tolódik, tolódi és lehet, hogy soha nem jön el. Tanuljuk meg Jézustól, hogy Ő milyen módon volt szelíd! Ezen gondolkodni kell, elmélkedni kell, vizsgálni kell, keresni kell, kutatni kell, agyalni kell rajta! Kérdeznünk kell Tőle, segítséget kell kérjünk Tőle abban, hogy hogyan kérjünk segítséget Tőle, Ő mindenben segítséget ad. Gyere hozzám, vedd föl az én igámat és tanul meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok! Szelíd és alázatos szívű vagyok! Az emberek általában gyümölcsöt akarnak teremni. A szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség, ez a kilenc megnyilvánulása a Szellem gyümölcsének és ezekre gondolunk, hogy én örömben akarok lenni és békességben és hitben és mindenféle jó dologban akarok lenni.

De Jézus, amikor itt arról beszél az Evangéliumban, hogy én ki vagyok, akkor ez egy azok közül a gyümölcsök közül. Itt nem arról beszél, hogy én vagyok a világ világossága, én vagyok a manna, én vagyok az élő kenyér, stb. hanem itt a saját jellemére utal, hogy én milyen vagyok. Mert meg lehet tanulni azt, fejben lehet látni, hogy Ő az élet világossága, Ő a kenyér, amit enni kell és lehet ezen nagyon mélyrehatóan gondolkodni és ezek mind nagyon jó dolgok, de amikor az embernek a lelkével kell foglalkoznia, a saját lelkével, akkor meg kell vizsgálnunk Jézus lelkét, mert az Ő lelkéhez hasonlónak kell elválnunk. Ő is érzelmes ember volt, neki is volt gondolata, neki is volt akarata. A Szent Szellem az Ő Szelleme, de az Ő lelke, az Ő jelleme, belső karaktere itt le van írva. Jézus saját magáról jelenti ki, hogy én ilyen vagyok és ezt tanuljátok el tőlem.

Tanuld el tőlem azt, hogy milyen szelídek lenni! Tanuld meg tőlem azt, hogy milyen alázatosnak lenni és nyugalmat találsz a lelkednek! Ez valahogy nem fér bele a fejünkbe, hogy van ez így? Hogy lehetséges ez? Ez a megoldás? Miért nem az a megoldás, hogy minden körülményem meg-

változik? Minden gonosz száj bedugatik, amelyik rám csúnyát mondott, mindenki bocsánatot kér tőlem, mindenki engem fölemel, mindenki engem simogat, mindenki engem puszilgat, mindenki engem magasztal – ez az, ami megelégténe az én lelkemet. Nem? Hát nem ez lenne az? Teletömik a zsebemet pénzzel, alám teszik az autót, hát mennyire megelégtíti ez a lelkemet! Ó, mindenki szeret, mindenki mosolyog rám, mindenki kinyitja előttem az ajtót, mindenki meghív kávéra, ebédre, vacsorára, még a csekkjeimet sem kell befizetnem, mindenki más megcsinál helyettem mindent. Ez igazán megelégténe a lelkemet! Nem? Jézus nem ezt csinálta, Ő nem így élt. Mit csinált? Szolgált, adott és azt mondta, hogy szelíd vagyok és alázatos. Vajon Jézus lelke nyugodt volt? Nyugodt volt. Tőle el lehet ezt tanulni. Ő akkor is nyugalomban és békességben volt és Isten tökéletes akaratában, amikor felemelte a hangját a farizeusok ellen, vagy amikor ostort készítetett és kizavarta a pénzváltókat a templomból. Gyere hozzám, vedd föl az igát, és tanulj tőlem és nyugalmat találsz a lelkednek!

Aztán mond valami olyasmit, ami az egészre egy pecsét:

30. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.

Szokták ezt úgy tanítani, hogy amikor egy növendék kicsikót, vagy növendék kis ökröt befognak az idősebb, tapasztalt ló, vagy szarvasmarha mellé a szántásba, hogy tanulja azt, hogy hogyan kell ezt a munkát végezni, akkor igazából még a felnőtt állat viszi a terheket, de ott van már a kicsinek is a nyakában az iga és ott megy mellette. Ő csak sétál ott, de a felnőtt viszi azt a terhet. Idővel majd a kicsi belenő és átveszi ezt a terhet. Idáig van a példa, amit össze lehetne hozni párhuzamba, mert innentől kezdve már nekünk nem kell átvenni Jézus terhét sohasem. Mindig Ő viszi a terheket.

Vannak természetesen olyan dolgok, amiket el kell végeznünk. A szolgáltatnak is van egy terhe, a családban, a házasságnak is van egy idézőjelesen mondva „terhe”, a gyermeknevelésnek is van egy terhe, annak is van terhe, hogy munkát végzel és reggel föl kell kelned – na ez a legnagyobb teher -, néha úgy érezzük! Van egy csomó ilyen dolog, amit el kell végezni, de az a teher, amiről Ő beszél, amivel kapcsolatban Ő azt mondja, hogy vedd föl magadra, arról azt mondja, hogy ez könnyű és nemcsak, hogy könnyű, hanem gyönyörűsége! Mi pedig éljük a keresztény életünket nehezen és semmiképpen sem gyönyörűsége. Hát akkor valami nem jó! Tudod mi a nem jó? Hogy nem az Ő terhe van rajtunk, hanem a világnak a terhe, amit lehet, hogy mi saját magunk akasztottunk a saját nyakunkba, mert az Ő terhe könnyű! Az Ő terhe gyönyörűsége!

Tehát még egyszer: három dolog van itt, amit én megfigyeltem. Biztos nem én találtam föl a spanyolviaszt, más is prédikált már erről, ezt még nem hallottam senkitől. Gyere Jézushoz, vedd föl az Ő igáját és tanuld meg azt, hogy Ő szelíd és alázatos. Az az igazság, hogy az életünkben szerzett sebek, az életünkben szerzett traumák befolyásolják azt, hogy hogyan halljuk meg Isten Igéjét. Hány és hány ember van, aki a világból érkezve különféle mentális, torz elképzeléseket magába ültetve, különböző fájdalmakat hordozva nem azt hallja meg az Igéből, amit az Ige mond. Biztos te is voltál már úgy, hogy beszélsz valakivel, mondasz neki valamit, de az az illető nem azt hallja meg, amit te mondtál, hanem egy szűrőn keresztül átkonvertálja, átfordítja valamire és valami olyasmit hall meg a mondandódból, amit nem mondtál.

Vannak így emberek és vagyunk így mi is, sőt mindannyian ilyenek vagyunk, hogy az Igét a saját szűrőnkön keresztül átengedve értelmezzük magunkra vonatkoztatva, vagy éppen magunktól eltolva, hogy ez rám nem vonatkozik, de attól még az az igazság, az igazság marad és amit Jézus eredetileg mondott, az nem változik meg. Tehát az életünkben szerzett sebek befolyásolják azt, hogy hogyan halljuk meg Isten Igéjét. Ha azt mondom neked, hogy mi győzelemre születünk, te is és én is, gyümölcsözésre, akkor most mindannyiútokban van valami gondolat ezzel kapcsolatban, még ha nem is fogalmazod meg. Hogy, jaj de jó lenne! Hát igen, a pásztor innen a pulpitus mögül erről beszél, neki könnyű az élet, mert ő fiatal, neki összejött az élet, neki nem kellett megharcolnia olyan dolgokat, mint nekem!

Bizonyára nem mentem keresztül olyan dolgokon, amiken te és legyél hálás Istennek, hogy te meg nem mentél olyan dolgokon keresztül, amiken én. Tehát mindannyiunknak megvan a saját jelene, a múltja és a jövője is, de összefoglalva, kulcsfontosságú dolog az, hogy hogyan kezeljük a sebeinket, mert a sebeink el akarják takarni azt, amit Isten mond rólunk és nekünk. A sebeink ott akarnak, mint

lobogó fáklya az érzelmeinkben hangosan robogni, hogy ne halljuk azt, amit Isten mond, mert az én fájdalmam nagyobb, az én sérülésem mélyebb, az én traumám mindenkiénél szörnyűsebb és ez van az elménkben, a fejünkben, ez van a saját magunk szemében. Isten azt mondja, hogy nyugi, én itt vagyok, szeretlek, megnyugosztalak, de nem-nem, az agyunk tele van saját magunkkal és a lelünk is, így nehezen tudjuk meghallani azt, amit Isten mond nekünk. Szükségünk van arra, hogy megalázzuk magunkat Isten előtt és lecsendesítsük az érzelmeinket.

Ha nem foglalkozunk az érzelmeinkkel, egyszerűen hagyjuk ezeket a szőnyeg alá söpörve, az nem jó politika. Nem jó módszere az életnek, nem jó életvezetési metódus, ha hagyjuk az érzelmeinket és nem foglalkozunk velük, mert ezek az érzelmek hatást fognak gyakorolni ránk és az életünk különböző területeire kihatnak. Kihatnak! Így nem gyógyul meg egy seb sem, hogy jól van, majd magára hagyjuk. Egy kis felületi karcolás, amikor megkarcolja az ujjadat valami, az magától begyógyul, de egy mély seb, egy traumatikus dolog, akár egy nyílt seb, vagy egy törés, és lelki értelemben is vannak törések, azokat gondozni kell, azokat ápolni kell, annak időt kell hagyni.

Megvan az ideje a gyásznak is, amikor valakit elveszítünk, még ha keresztény is az illető, tudjuk, hogy ő odaát van és neki sokkal jobb, de nekünk meg veszteségünk van. Nekünk van hiányunk és amikor sírunk, saját magunkért sírunk. Nem azért, mert neki jó lett, hanem azért, mert nekünk rossz, mert már nincs itt velünk és hiányzik. Ennek is időt kell hagyni, hogy begyógyuljon, mint, ahogy a fizikai sebek is be tudnak gyógyulni. Ha nem gondozzuk ezeket a sebeket, akkor tovább fognak élni bennünk és fertőzni tudnak.

Sok ember azért sért meg másokat, mert ő maga is sértett. Ő maga is elfertőződött valamilyen lelki sérüléssel, lelki problémával. Akiket elutasítottak, azok nagyon könnyen elutasítóak. Akiket bántalmaztak, azok nagyon könnyen válnak bántalmazóvá másokkal szemben. Vannak emberek, akiket elhagy a józan eszük. Ismertem nem egy ilyen embert, aki benne volt egy bántalmazó kapcsolatban, egy rossz kapcsolatban és valahogy sikerült neki abból kilépnie és a következő kapcsolata milyen lett? Ugyanolyan! Egyik bántalmazó kapcsolatból a másikba, majd megint másikba került, mert egyszerűen a sérülései, a sebei nem gyógyultak meg. Ahelyett, hogy ezt bekötözte volna, azt gondolta, hogy a kutyaharapást szőrével kell gyógyítani. Ha nem foglalkozunk a szerzett sérüléseinkkel, akkor azok rombolnak minket és soha nem hajlandók ezek leállni. Nem hajlandó megállni. Nem engedhetjük meg, hogy az életünket meghatározó tényezővé váljanak azok a sérülések, hogy hogyan bántak velünk, hogyan sértettek minket, milyen sebeket kaptunk!

Ugye hallottátok már az Ésaías 53,4–5. igeverset? Mindenki ismeri, most lapozzunk oda. Klasszikus igeversek ezek karizmatikus körökben. Azokban a körökben, ahol hiszünk abban, hogy Isten akarata, hogy mi meggyógyuljunk. Ahol hisznek abban, hogy fizikai értelemben vett gyógyulást nyerünk, ott – úgy vettem észre, hogy – bizonyos esetekben a ló másik oldalára kerültünk át ezt az igeverset használva, mert ez az igevers nyilvánvalóan, egyértelműen azt mondja, hogy a megváltás része a fizikai test gyógyulása és, hogy meggyógyuljunk. Akik ezt vitatják, azok mindig azt mondják, hogy csak lelki gyógyulásokról szólnak ezek az igeversek. Ezek az igeversek igazából csak lelki, meg szellemi gyógyulásról szólnak, még nem is értik azt, hogy ez mit jelent. Azt mondják, hogy a fizikai testnek nincs lehetősége gyógyulni. De van, mert, amikor Jézus a Máté evangélium 7-ben, vagy 8-ban betegeket gyógyított, akkor erre az Igére hivatkozott és azt mondta, hogy látjátok a betegeket, a vakokat, a sántákat, a csonka-bonkákat meggyógyulni. Ezek azért vannak, hogy ez az igevers beteljesedjen, hiszen megmondta Ésaías próféta, hogy betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat hordozta. Ma teljesedik be az Írás a ti szemetek láttára. Ez a fizikai gyógyulásról szól, de amikor nincs egyensúlyban a gyógyulásról alkotott tanítás, vagy képünk, akkor azt gondolhatjuk, már a ló másik oldalán vagyunk, hogy csak fizikai gyógyulásról szól, de ez lelki gyógyulásról is szól és szeretném nektek bebizonyítani. Tehát Ésaías 53,4. mondja azt:

Ésaías 53,4–5.

4. Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!

Itt a héberben a betegség szó betegséget, nyavalyát, bajt, sérülést jelent. A fájdalom szó a négyes versben pedig fájdalmat és lelki szenvedést is jelent. Tehát betegségeinket, fájdalmainkat, sebeinket, lelki szenvedéseinket Ő hordozta. Ha Ő hordozta, akkor nekünk nem kell hordozni. Ha Ő magára vette, akkor nekünk nem kell azt cipelni. Ha Ő azt mondja, hogy vessük a terheinket, vessük az aggodalmainkat, vessük a problémáinkat, vessük a mindenféle bajainkat az Ő lába elé, mert neki gondja van ránk, akkor mit kell tennünk? Ezt! Odavetni az Ő lábai elé. Olvasom a következő igeverset:

5. És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.

Igen és ámen! Gyönyörű igevers ez! Itt a megsebesítettett szó szótár szerinti értelme többek között az, hogy keresztülszúr, megsebesít, átdöf, kiold, feltár, kiszolgáltat, megszenteltelenít, beszennyez, prostituálttá tesz, közönséges használatra átad, letaszít, lerombol. Ő ezeket mind elszenvedte értünk, hogy nekünk ne kelljen szenvedni. Dicsőség ezért Neki!

Egy zsidó embertől hallottam nem olyan túl régen, hogy itt a betegségnek fordított szó jelent még több minden mást is. Azt jelenti többek között, hogy szorongás, fájdalom, gyengeség, sebek. A büntetés, az a büntetés, ami békét hoz nekünk, az Ő vállán volt. Ő azért halt meg, hogy nekünk békességünk legyen. Ő azért halt meg, hogy meggyógyuljunk. Ő azért halt meg, hogy helyreálljunk. Ő azért halt meg, hogy épségben legyünk. Meghalt a bűneinkért és meghalt a sebeinkért. A lelki sebeinkért is és a lelki sebeinkből is akar és tud gyógyulást adni nekünk.

Pár dolgot ki kell hagynom most a jegyzeteimből, mert nem fog beleférni, de még pár gondolatot engedjetelek meg nekem. Az a dolog, hogy sebeink vannak, ezek hatást gyakorolnak az Istennel való kapcsolatunkra. A rossz sebek, a rossz, problémás, terhes gondolatok az Istennel való kapcsolatunkat ki tudják szárítani, el tudják nyomni, szárazzá tudják tenni az életünket. Pedig pont fordítva kellene lennie, hogy az Istennel való kapcsolatunknak kellene hatást gyakorolnia a sebeinkre. Értitek, mit akarok mondani? Tehát nem a fájdalomnak, a sebeknek, a problémáknak, a nyűgjeinknek kell hatást gyakorolnia az Istennel való kapcsolatunkra, hanem az Istennel való kapcsolatunknak kellene hatást gyakorolnia arra, hogy hogyan érezzük magunkat.

A gyógyulásnak vannak lépései. Amit a Máté 11-ből felolvastam, hogy gyere Jézushoz, vedd fel az Ő terhét és tanulj tőle, ez egy dolog, de sok más mód van még, amit megtehetünk és időnként meg is kell tennünk ahhoz, hogy a lelki sebeink begyógyuljanak. Azt gondolom, hogy nem véletlenül alapítvása Jézusnak a megbocsátás. A megbocsátás elengedhetetlen ahhoz, hogy a sebek begyógyuljanak. Mindegy, ki bántott meg, mindegy, hogy ez közeli hozzátartozó, vagy valaki távoli, idegen ember. Mindegy, hogy egy barát, vagy családtag, vagy egy kolléga a munkahelyen. Mindegy, hogy ki az, aki sértett, ki az, aki bántott, meg kell ismerned azt, hogy Jézus Krisztusban te mit kaptál, mint megbocsátást, hogy utána te könnyedén legyél képes arra, hogy megbocsáss másnak.

Ugyanakkor időnként könnyebb másnak megbocsátani, mint saját magunknak. Saját magunknak megbocsátani a tévedéseinket, a hibáinkat, a mulasztásunkat, a lustaságunkat és lehetne sorolni itt is sok mindent, időnként nagyon nehéz. Az, hogy nem jól kezeltünk helyzeteket, nem jól kezeltünk dolgokat, akár éveken, vagy akár évtizedeken keresztül nem úgy álltunk hozzá a dolgokhoz. Tudnod kell magadnak megbocsátani, mert saját lelkedet karistolod tovább, ha nem bocsátasz meg magadnak, vagy legalábbis nem segít ez abban, hogy begyógyuljanak ezek a sebek.

Azt gondolom, sőt hiszem is azt, hogy azért, hogy a lelkünk meggyógyuljon, szükséges kialakítanunk egy hálás és hálaadó életmódot, mert amikor az ember hálás azért, ami éppen rendelkezésére van, vagy éppen csak azért, hogy mi mindent kapott Krisztusban, az segít neki abban, hogy levegye a figyelmét arról, ami nem jó az életében. Mindig, minden életszakaszban vannak olyan dolgok, amik lehetnének jobbak az életünkben. Lehetne előrébb, lehetne feljebb, lehetne teljesebb, de lehetne rosszabb is. Amikor mindig arra nézünk, hogy mi az, ami rossz, mi az, ami hiány, mi az, ami fáj, akkor nem arra nézünk, hogy mi az, ami éppen megvan és éppen jó.

Szoktam mondani, hogy a síró és bömbölő és szerinted nevetlen gyermeked, akitől a hajad tudnád tépni időnként, sok meddő házaspár álma, hogy bárcsak ilyen gyermeke lehetne! A fájós térded,

amelyben kikoptak a porcok, vagy a bokád, ami miatt nem tudsz rendesen járni, sok tolókoscsiban ülő, amputált lábú álma. Az, hogy biciklivel kell közlekedned és elázol az esőben, ez sok olyan ember álma, akinek még biciklije sincs. Lehetne sorolni tovább, hogy azok a csekkek, amik jönnek, gázszámla, villanyszámla, vízszámla, mindenféle fizetnivaló, rezsiköltségek, közös költség, hogy mennyire bosszankodsz miatta, de sok hajléktalan álma, hogy bárcsak lenne neki ilyen! Bárcsak fizethetne albérleti díjat! Tehát mindig van két oldal, lehet hálásnak lenni azért, ami van és lehet mindig panaszkodni. Mindig lehet találni valamit, ami miatt lehet kifogással élni, hogy neked miért nem jó.

Az a kor, amibe beleszülettünk, az egyik legcsodálatosabb kor az egész világtörténelemben. Bár mennyire is úgy gondolod, hogy milyen borzasztó a világ körülöttünk. A nagyszüleinél milyen korban éltek? Vagy akár csak negyven évvel, vagy ötven évvel ezelőtt ebben az országban is, vagy száz évvel, kétszáz évvel ezelőtt? Háromszáz évvel ezelőtt a civilizáció csirája volt csak meg a maihoz képest, ha viszonyítjuk. Most, ha fázol, akkor fordíthatsz egyet a termosztáton otthon, vagy megnyomsz egy gombot a radiátoron és meleg van. Éhes vagy? Bemész a boltba és veszel valamit. Van nyugdíjellátó rendszer, van egészségügyi rendszer és lehetne sorolni és lehet mindent szidni és bizonyára jogosan is, lehet a hiányosságokat feltárni, de az a kor, amibe beleszülettünk, ez egy kegyelem. Ha akarsz és van pénzed, a világ bármelyik részére elutazhatsz. Ez pár száz évvel ezelőtt az emberek talán egy százalékának, vagy annyinak sem adatott meg. Csak a legkülönlegesebb embereknek adatott ez meg. Az, hogy az az ország, amiben élünk olyan, amilyen, lehet gyönyörködni ebben és lehet szidni is, de mindig viszonylagos az, hogy a lelkünk mi miatt sír, vagy mi miatt boldog.

Láttam videókat, amikor Kínába csempésztek be Bibliákat, a törvény ellenére teszik ezt, mert igazából nem lehet ott az Evangéliumot úgy hirdetni, mint Európában. Az eldugott kis falvakban, a kis kunyhókban az emberek sírtak örömeikben, és szorították magukhoz, hogy nekik van egy Bibliájuk. Micsoda öröm ez a számukra!

Tehát kinek mi a fontos, kinek mi az érték, ki mi miatt érzi magát sértve, vagy sérülten, ez megint egy nagyon fontos kérdés. Lehet panaszkodni mindenféle dologért, a gyülekezetért, a közösségért, hogy mi az, ami van, vagy éppen mi az, ami nincs, de mivel Jézus megváltott minket – ahogy Pál apostol fogalmaz – az atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből és újjászülettünk, örök életet nyertünk, aminél nagyobb ajándék nincs az életben, ezért minden jó dolog, ami az életben ér minket, az csak egy ráadás. Az, hogy van ruha rajtunk, van reggeli, ebéd, vacsora, meleg otthon, ez mind-mind plusz. Mindenért lehet az ember hálás. Sőt, Pál apostol képes volt arra, hogy hálás legyen és a saját lelkét megvigasztalja a börtönben, amikor nagyon megverték. Egy dicsőítő összeívetelt kezdett el tartani a börtön legmélyében, ahol koromsötét volt és hideg és nyirkos és ki tudja, lehet, hogy pókok és patkányok futkostak körülötte. Siralmas körülmények között volt, de dicsőítette Istent, hogy milyen jó és milyen csodálatos. A hálás élet Krisztusban egy jellemvonás. Mondhatom úgy is, hogy a hálás élet egy krisztusi jellemvonás. A hálátlan élet pedig egy istentelen jellemvonás.

Van még két pontom, vázaltszerűen elmondom, amit még ide szeretnék elmondani és ezzel zárom. Ha szeretnék azt, hogy a lelkünk egészséges legyen, akkor fontoljuk meg mindazt, amit a Máté 11-ben Jézus mond:

Menjünk Őhöz, vegyük fel az Ő igáját, tanuljunk Tőle! Legyünk megbocsátóak, legyünk hálásak. Ez a saját listám. Legyünk olyan emberek, akik nagyon dolgozunk azon, hogy megismerjük önmagunkat. Az önismeret rendkívül fontos dolog – úgy gondolom – a mai világban is, mint mindenkor. Ismerd meg Istent és azt, hogy milyenné teremtett Ő téged! Ez segíteni fog abban, hogy a lelki sebek begyógyuljanak. Keress egy jó gyülekezetet, ahol törődnek veled. Ezzel zárom. Ámen!

Lehetne még nagyon hosszan boncolgatni ezt a témát, de nagyjából ezt szerettem volna elmondani. Örülök, hogy van fületek a hallásra. Álljatok fel, kérlek benneteket, imádkozzunk most. Csak értsél velem egyet és kövess a szívedben.

Mennyei Atyánk, felmagasztaljuk a Te nevedet, amiért Te jó vagy, amiért Te könyörülő vagy, amiért Te tökéletes vagy, amiért adtad az Igédet a szívünkbe és a szánkba. Köszönjük, hogy az Igéd az életünkben világító szövétnak lehet, megmutathatja, kinyilváníthatja a Te akarodat, a Te szándékodat, a Te szívedet. Köszönjük az Igédet, amit adtál nekünk, ami megeleveníti a lelkünket, begyó-

gyítja a sebeinket. Atyánk, úgy állunk itt előtted, hogy tudjuk azt, hogy Te teljesen átlátsz rajtunk, teljesen transzparensnek vagyunk, teljesen átvilágítottak vagyunk Te előtted. Mindent láatsz, mindent tudsz, mindent ismersz. Ismered a bejöveteleinket, a kimeneteleinket. Te tudod azt, hogy milyen értékeink vannak és azt, hogy hol állunk a hitben, milyen hiányosságaink vannak. Ismered a gyermekkorunkat, ismered a korai éveinket, a tinédzserkorunkat és ismered azt, ahol most vagyunk, ismered mindenkinek a szívét és az életkörülményeit és az élethelyzetét. Te mindet tudsz! Tudod azt, hogy mire van szükségünk.

Úgy állunk most itt előtted, mennyei Atyánk, hogy ezek alapján a szükségek alapján imádkozunk, mert Te tudod, amit mi is tudunk, hogy szükségünk van a Te segítségedre. Nélküled nem megy. Nem tudjuk azt Nélküled beteljesíteni, megélni, amire Te elhívtál bennünket, de Te elküldted a Szent Szellemet, aki által most édes apukánknak hívunk Téged, aki által most úgy tekintünk Rád, hogy ott ülünk az öledben, mint egy kicsiny gyerek, aki odabújik az apukájához, és elfogadja az Ő szeretetét. Ahogy Te dajkálsz minket, ahogy Te gondoskodsz rólunk, ahogy Te átölelsz bennünket, ez a mi lelkünket megvidámítja, ez a mi lelkünk sebeit begyógyítja. Ez a mi lelkünk érzéseit, gondolatait ki egyenesíti. Tudjuk és értékeli azt, hogy mi az igazán fontos, mi az igazán érték az életben. Segíts nekünk, Szent Szellem, abban, hogy lássuk az értéket és, hogy ne tekintsünk az értéktelen, hitvány, múlandó dolgokra. Segíts nekünk abban, hogy az érzelmeinket helyesen kezeljük, ha kell, megfeszítsük, ha kell, kiengedjük.

Jövünk Hozzád, Jézus, magunkra vesszük azt a munkát, azt a feladatot, azt a szolgálatot, azt az elhívást, azt a küldetést, amit Te adtál, amit Te terveztél a mi számunkra, mert tudjuk, hogy ez gyönyörűséges, ez könnyű számunkra, mert itt Te viszed a terheket, nem nekünk kell cipelni. Nézzünk Rád fedetlen arccal és szemléljük a Te dicsőségedet és látjuk azt, hogy Te szelíd vagy, neked hatalmas lenne, erőd lenne sokszor arra, hogy egészen másképpen viszonyulj dolgokhoz, hogy másképpen bánj velünk, de Te szelíd vagy. A tekintélyedet nem ellenünk használod, hanem értünk. Szelíd vagy és tökéletes. Látjuk azt az alázatot, amely arra készítetted Téged, hogy engedelmes legyél a halálig, a keresztfának haláláig. Ebben az alázatban akarunk mi is járni Úr Jézus, ezt akarjuk tőled ellesni, eltanulni. Ezt meg akarjuk Tőled tanulni, hogy mi is így járjunk ebben a világban, hogy így a Te szavaid szerint a lelkünk megnyugodjon. Nyugodjon a lelkünk minden sérüléstől, minden fájdalomtól begyógyuljon. Köszönjük Neked, Atyánk, hogy Te vagy a sebeink bekötője és gyógyítója. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban ezt megtetted értünk. Köszönjük, hogy ezt Te valóságos módon megcselekszed az életünkben a Szent Szellem által. Hálások vagyunk neked ezért. Jézus hatalmas nevében. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

